

DẤU CHÂN PHẬT 10 (10)

THIÊN QUÁN KHỔ - Kinh BỌT NƯỚC (Tương III, 252)

Khi mình quán tưởng sắc thân này ví như một đồng bọt nước, thì hình ảnh đồng bọt nước ở trong nội tâm của mình đó được gọi là định tướng, tức là tâm mình đang an định trong cái tướng, trong cái hình bóng của đồng bọt nước. Mình tập cho tâm mình định trong cái hình bóng của đồng bọt nước. Ngay bây giờ, đang ngồi đây, mình vẫn duy trì cái định tướng này và mình thấy xung quanh mình là những đồng bọt nước đang có mặt, đang ở đây. Không có ai ở đây cả, chỉ là sự có mặt của những đồng bọt nước và những cái tâm mê mà thôi.

Do mê muội mà tâm nó chạy vào, nó chui vào trong những đồng bọt nước này rồi làm ổ ở đây, rồi trú ở đây, rồi vỗ ngực xưng tên ở đây, rồi ngã mạn ta đây ở đây. Do mê muội, do hôn mê mà những cái tâm hôn mê đã chui vào trong những đồng bọt này, làm ổ, làm tổ trong những đồng bọt này, nhận là mình, là ta trong những đồng bọt này. Một ngày nào đó, những đồng bọt này sẽ tan biến. Tất cả những đồng bọt đang ở đây sẽ tan biến, không một đồng bọt nào còn có thể hiện hữu nữa trên thế gian này trong vài năm sau, trong vài chục năm sau, trong một trăm năm sau. Tất cả những đồng bọt đang ở đây thật sự sẽ tan biến, sẽ biến mất khỏi cuộc đời này.

Bọt, đồng bọt, xung quanh nơi này chỉ toàn là những đồng bọt: những đồng bọt của tham lam, tham dục, sân hận, si mê; những đồng bọt của vô minh, của ngu si chấp trước; những đồng bọt của tham ái, tham danh, tham lợi, tham chức, tham quyền. Những đồng bọt này tham lam nhưng rỗng không và vô nghĩa, rỗng không nhưng lại đầy khổ đau, đầy mệt mỏi, đầy bệnh tật, đầy chết chóc. Những đồng bọt này có trẻ, có trung, có già, có xấu; có lúc đen, có lúc trắng. Bọt, bọt, bọt. Hiện hữu của thế gian này là hiện hữu của những đồng bọt. Đời sống của thế gian này là đời sống của các đồng bọt.

Có những đồng bọt hình dạng được gọi là con người, có những đồng bọt hình dạng được gọi là con ma, có những đồng bọt hình dạng được gọi là con tắc kè, có những đồng bọt hình dạng là con chim, con heo, con gà, con trâu. Tất cả đều là những đồng bọt nước, bèo dạt mây trôi, chìm nổi trong biển trầm luân này, trong biển sanh tử này, trong biển vô minh này, trong biển tham ái này, trong biển dục vọng, của khao khát, của thèm muốn, của được mất hơn thua.

Cái kết của những đồng bọt này là vỡ tan và nước mắt. Cái kết của đồng bọt này là phiền não và khổ đau, là một sự vô nghĩa, những lao lung cực khổ tranh giành hơn thua. Những đồng bọt này đều đi đến trắng tay, đều đi đến vô nghĩa. Thế mà tham danh, tham lợi, tham ái từng chút từng chút một, đòi hỏi từng chút từng chút một. Thấy đồng bọt khác được thương cũng khó chịu, bực bội, cũng ganh ghét, cũng hơn thua. Khi không được

quan tâm cũng phiền não, cũng uất ức, cũng uất hận trong lòng. Chạy theo, chạy đuổi và thèm muốn sự thương yêu, sự chăm sóc, sự quan tâm của những đồng bọt khác.

Chỉ là bọt với nhau thôi mà, thèm khát nhau để được gì? Thù hận nhau để được gì? Hờn thua nhau để được gì? Cay đắng với nhau để được gì? Khô, khô, khô. Đây là khô, đời sống của những đồng bọt này là khô, là đuổi hình bắt bóng, là nắm bắt những cái rỗng không. Bản thân là một cái rỗng không lại chạy đi tìm một cái rỗng không. Bản thân là một cái rỗng không lại đeo đuổi, bám víu một cái rỗng không. Bản thân là vô nghĩa, vô ngã, vô tình, lại đòi hỏi những cái khác có nghĩa, có ngã, có tình mà không biết rằng tất cả chỉ là những đồng bọt với đầy dẫy sự vô nghĩa, sự vô tình, sự vô ngã, rỗng không ở trong đó. Đuổi hình bắt bóng, thật sự là những cuộc đuổi hình bắt bóng, những đồng bọt này đuổi hình bắt bóng những đồng bọt kia.

*Tâm ơi, đừng mê nữa! Khổ đủ rồi, tâm ơi! Ra đi, ra đi, ra đi bàn tay trắng. Ra đi chỉ có bàn tay trắng, chỉ có **nghiệp** theo mình cùng với tâm mê muội. Tiếc cảnh mộng vừa tan, về đâu? Về đâu khi tàn mộng? Mộng tàn, cảnh mộng tan. Cảnh mộng này rồi sẽ tan, tâm mê còn than tiếc một giấc mộng vừa tàn. Tâm mê làm ra cảnh. Tâm mê đã làm ra cái cảnh này. Tâm gặp cảnh càng mê. Tâm mê làm ra cảnh, tâm gặp cảnh lại càng mê. Tâm ơi, đừng mê nữa! Mộng luân hồi lê thê. Tâm ơi, đừng mê nữa, đừng mê những*

đồng bọt này nữa. Đừng thèm khát những đồng bọt này nữa. Đừng vô minh đối với cái đồng bọt này nữa.

Lúc nhúc trong thế gian này là những đồng bọt nước, những đồng bọt nước đang trôi theo dòng sông vô minh, đang trôi theo dòng sông hôn mê, dòng sông tham sân si, dòng sông ngã mạn, đang trôi theo dòng sông khốn nạn và đau khổ này. Dòng sông đầy đầy những khốn đốn, hoạn nạn, tai nạn, tai ương, ách nạn này. Dòng sông đầy đầy những đời sống của súc vật, súc sinh, ma quỷ, cô hồn, vong linh vất vơ, vất vưởng, ngạ quỷ đói khát, bơ vơ, cô đơn, địa ngục.

Lúc nhúc trong thế gian này là những đồng bọt nước: bọt nước đi, bọt nước đứng, bọt nước ngồi, bọt nước nói cười, bọt nước sân hận, bọt nước dâm dục, bọt nước ngã mạn, bọt nước ta đây, bọt nước hơn thua. Bọt nước, bọt nước lúc nhúc, lúc nhúc vô lượng trên thế gian này. Và điều mà những đồng bọt nước này có được khi chấm dứt đó là nước mắt, nước mắt, nước mắt. Nước mắt mà những đồng bọt nước này nhỏ xuống tràn ngập, tràn ngập hơn nước ở bốn biển, tràn ngập khắp quả địa cầu này.

Được cái gì? Tâm mê được cái gì trong cuộc đời này? Được cái gì? Được cái thân đầy cường lực, đầy sung mãn, đầy dâm dục ở trong đó ư? Được một cái thân đầy cường lực, đầy ham muốn, đầy dao động, đầy dục vọng ở trong đó ư? Tranh giành hơn thua với đời để được cái gì? Được cái gì?

Trời đất có thấu chăng chúng sanh lặn chìm trong sanh tử này để được cái gì? Chư Thiên, thần rừng, thần núi ở đây hãy nói đi, chúng sanh đang lặn chìm trong dòng sanh tử này để được cái gì đây? Được chăng là một tâm đầy dục vọng, một tâm đầy tham dục, đầy tham ái, đầy hơn thua, đầy bản ngã ở bên trong? Chư Thiên, thần rừng, thần núi ở đây hãy cho biết đi, các Ngài và chúng sanh được cái gì trong dòng luân hồi sanh tử này? Phải chăng cái được là những đời sống vô thường, tạm bợ, mong manh, đầy phiền não và nước mắt?

Được cái gì? Chúng sanh được cái gì? Tâm mê này được cái gì trong dòng luân hồi sanh tử này? Đã từng hôn mê, đã từng tham đắm những thân xác này, những đồng bọt này bao nhiêu lâu rồi? Nước mắt đã chảy bao nhiêu lâu rồi? Chảy như vậy là đủ chưa? Dục ái và sân hận với cuộc sống này, đó là khổ. Đây thật sự là khổ! Đây thật sự là khổ!

Phải có một cái nhìn thâm sâu, thật sự là thâm sâu. Một cái nhìn xuyên thấu thân thể này và cái nhìn xuyên thấu tất cả các loại thân thể. Phải có một cái nhìn đâm thấu vô minh, đâm thấu vô minh đối với tự thân này và đâm thấu đối với tất cả những thân khác đang có mặt. Đâm thấu vô minh đối với lại thế giới này. Phải nhìn thâm sâu như vậy đó, phải nhìn xuyên thấu như vậy đó. Cái nhìn đâm thấu tất cả mọi vô minh, tham ái, dục vọng trên cuộc đời này. Vô minh, tham ái, dục vọng từ xác thân này cho đến những xác thân khác. Tất cả cần phải được thấy biết, cần phải được xuyên thấu, cần phải được đâm thấu và cần phải được phá vỡ.

Phải có một cái nhìn thâm sâu và sâu sắc như vậy thì mới đưa được cái tâm hôn mê này ra khỏi hôn mê, kéo tâm mê này ra khỏi những đồng bọt nước này. Phải nhàm chán, nhàm chán, nhàm chán, nhàm chán đến cùng tột. Nhàm chán đến cùng tột của nhàm chán, nhàm chán thật sự những đồng bọt vô nghĩa, vô nghĩa, vô tình, vô ngã, khôn đốn, hoạn nạn, tai ương, ách nạn này. Phải nhàm chán, phải thấy như vậy đó về các đồng bọt thì vị đa văn Thánh đệ tử mới có thể nhàm chán. Vị ấy nhàm chán đối với sắc, nhàm chán đối với thọ, nhàm chán đối với tưởng, nhàm chán đối với các hành, nhàm chán đối với thức. Do nhàm chán mà vị ấy ly tham. Vị ấy không còn thêm muốn, tham đắm đối với cái ngũ uẩn này nữa. Do ly tham đối với sắc, thọ, tưởng, hành, thức này mà vị ấy được giải thoát. Vị ấy được giải thoát khỏi sắc, giải thoát khỏi thọ, giải thoát khỏi tưởng, giải thoát khỏi các hành, giải thoát khỏi thức.

Trong sự giải thoát đó, trí khởi lên biết rằng: “Ta đã giải thoát. Ta đã thoát khỏi sắc, thọ, tưởng, hành, thức này.” Và vị ấy biết rõ rằng: “Sanh đã tận, phạm hạnh đã thành, những việc cần làm đã làm, sau đời sống này sẽ không còn một đời sống nào khác nữa, không còn một luân hồi đau khổ khác nào nữa.” Vị ấy biết rằng: “Sanh đã tận, sanh tử luân hồi phiền não khổ đau này đã đoạn tận, đã diệt tận rồi, đã chấm dứt rồi. Sanh đã tận, phạm hạnh đã thành, những việc cần làm đã làm. Sau đời sống này sẽ không còn một đời sống đau khổ nào khác nữa.”

Đó là khúc khải hoàn ca, khúc khải hoàn ca vĩ đại nhất, tuyệt vời nhất và hạnh phúc nhất trên cuộc đời này. Khúc khải hoàn ca, khúc chiến thắng ca của đức Phật và các bậc A-la-hán. Đó là khúc khải hoàn ca vi diệu nhất, tuyệt diệu nhất, tuyệt vời nhất, hạnh phúc nhất, an lạc nhất, cao đẹp nhất, cao thượng nhất trên cuộc đời này: **Sanh đã tận, phàm hạnh đã thành, những việc cần làm đã làm, sau đời sống này sẽ không còn một lần sanh tử đau khổ nào nữa cả.**

Hãy tinh tấn lên! Hãy cố gắng lên! Hãy dũng mãnh lên! Hãy quyết liệt lên! Chúng ta ở đây sẽ có thể cất lên khúc khải hoàn ca chiến thắng cao thượng, đẹp đẽ này, bình an và hạnh phúc này. Hãy sát cánh bên nhau để mà tu tập. Hãy cùng nhau khích lệ nhau, khích tấn nhau để mà tu tập, để mà thể nhập vào trong dòng pháp này, thể nhập vào trong trí tuệ này và quyết chắc, quyết chắc sẽ cùng nhau đi đến bến bờ của an lạc, bình an và giải thoát.